

OBODARAJANJE 2012

1. DEL

Oster veter je bril čez skale. Ta dan sonce ni pokukalo izza oblakov, bil je mrzel in temačen dan. Prve snežinke so plesale z vetrom. Prijele so se za drobne ročice in se spremenile v zelooo velike snežinke. Tako velike, da če bi jih ujel v dlan, bi ti tri pokrile celo rokavičko. Kadar snežinke rajajo, se rade držijo skupaj. Veselijo se svojega prihoda na zemljo. Vsaka snežinka je drugačna, vsaka ima drugače stkano čipkasto oblekico. Med prihodom na zemljo jim laski plapolajo v vetru, lička jim od veselja žarijo in glasno se smeji, ko počasi, počasi pristajajo na mehak mah. Tako prekrijejo trave, veje in skale. Naše snežinke so pristale pri zapuščeni jami ob robu gozda.

V jami je bilo tiho in prijetno toplo. Le tu in tam je skozi skrivne hodnike čisto tiho zapel veter. Slišala se je pesem kapljic, ki so vztrajno kapljale s stropa in polnile jezerce na dnu jame. »Kap, kap, kap, tap, tap, tap, tiptap, tiptap, tiptap,« je odmevala pesem kapljic.

Čeprav je jama izgledala zapuščena in prazna, temu ni bilo tako. Med suho travo in mahom se je nekaj svetlikalo. Včasih je posijalo tako močno, da so bile osvetljene vse kapljice v jami, drugič je bila svetloba medla. Pajek se je spuščal na tanki niti dol in gor iz svoje mreže in opazoval, kaj se dogaja. Kapljice so se med seboj ogledovale in druga drugo hvalile, kako lepo se bleščijo v svetlobi, ki je sijala in ugašala.

Potem se je izpod mahu prikazala drobna deklica. Imela je zlate lase, malo prifrknjen nosek, oči niso gledale preveč prijazno v svet in usta je imela stisnjena v ravno črto. Na glavi je imela par kratkih tipalk in na hrbtu en par kril. Pod srebrnozeleno oblekico pa ji je nekaj neprestano utripalo. Ste že uganili, kdo se je tega zimskega dne prebudil iz spanja v mahu? Ob čisto nepravem času? Kresnička, seveda!

»Kdo je to, kaj počne tukaj?« so se spraševale kaplje na stropu jame in se spogledovale. »Še nikdar do zdaj v naši jami ni bilo takšnega stanovalca, ki bi z lastno lučjo razsvetljeval in razveseljeval prebivalce v jami,« je glasno modrovala največja kaplja na stropu dvorane. Vsi jamski stanovalci so bili večinoma vajeni trde teme.

Pajek na stropu si je sem in tja pomel oči, glasno je godrnjal: »Naj luč že neha svetiti, nobena muha se ne bo ujela v mojo mrežo, če bo tako svetlo!«

Netopirji na stropu dvorane v jami so bingljali z glavami navzdol in obračali glave: »Ugasni že to luč, ti tam doli! Zdaj je čas za spanje! Če ne bomo spali celo zimo, bomo porabili vso zalogo hrane in potem bo po nas.« Kresnička si je tudi mencala oči. »Kje sem, zakaj je takšna tema, kje je sonce, kje je cvetoči travnik, kje je zvezdno nebo in kam se je skrila luna?« je glasno vprašala. Ker je v dvorani močno odmevalo, je še trikrat slišala svoje vprašanje. »Kdo si, ti, ki ponavljaš za menoj?« in zopet se je slišal odmev.

Končno se je oglasila največja kaplja na stropu: »Pozdravljena, mala. V podzemni jami si. Tukaj je vedno tiho, temno in vlažno. Nobenih cvetlic ni. In tudi zvezd ne boš videla. No, morda skozi kakšno špranjo na stropu dvorane, lunin in sončni žarek nas obsije le sem in tja kdaj. To, kar si slišala, je bil tvoj glas, tvoj odmev. Kako ti je ime? Moje ime je Kaplja. Najstarejša sem v tej jami, kmalu bom kapnila v jezero tu pod menoj. Že zeloooo dolgo sem v jami in čakam, da bom skozi podzemne vode prišla zopet na površje zemlje in od tam v oblake.«

Kresnička je obstala na mahu, z odprtimi usti in ni mogla verjeti besedam, ki jih je pravkar slišala. Trzala je s tipalkami in utripala s krilci.

»Hvala, Kaplja, za vse, kar si mi povedala. Saj ne morem verjeti, da sem končala v jami. Le kako je to mogoče? Kresničke se izležemo spomladi in potem osvetljujemo travnike ter ljudem prinašamo veselje in ljubezen. Le kaj bom počela v jami, komu bom svetila in kako bom prišla ven? Brrrr, nekam mrzlo piha. Imena pa še nimam. Pri nas je tako, da ti ime izbere prijatelj na travniku.« Žalostno je smrknila in iskala kakšen list, kamor bi si obrisala solzne oči in moker nos.

Kaplja ji je odgovorila: »Draga kresnička, nikar ne bodi žalostna. Čeprav so se netopirji jezili nate in četudi je pajek godrnjal, smo bile vse kaplje v dvorani očarane nad tvojo lučjo. Prvič smo se svetile in bleščale, kot da smo prave zvezde na tem jamskem stropu. Zato predlagam, da te imenujemo Stela, kar pomeni zvezda. Zaradi tvoje lučke smo bile vse kaplje tvoje zvezde in pokazale ti bomo pot ven, na cvetoči travnik. Vendar boš morala še malo počakati, saj je zdaj zunaj zima. Mrzel veter piha in snežinke ravno danes plešejo svoj najljubši ples.«

Kresnička je vzkliknila: »Hvala. Kakšno čudovito ime ste mi izbrale! Z veseljem ga sprejemem in obdržim.« Stela je od navdušenja tako močno prižgala svojo lučko, da se je cela dvorana zableščala v prelepem soju svetlobe, strop je bil poln mavričnih barv in kapljice so od navdušenja kar prenehale kapljati v jezero v veliki dvorani.

Stela je sedla na skalo, obraščeno z mahom, in se zavila v suhe travnate bilke. Nič več ni bila obupana in žalostna. Zaupala je vase, bila je pogumna. Vedela je, da ji bo uspelo ob ravno pravem času prileteti na cvetoči travnik, kjer jo bodo rojile druge kresničke v najlepšem plesu na zemlji. V podzemni jami ima prijatelje, ki jim lahko zaupa. Utrujena je zaspala.

SE NADALJUJE ...

